

Gömställen

Katherine Arden

Översättning av Carina Jansson

LILLA PIRAT
FÖRLAGET

1

Det var oktober i östra Evansburg och årets sista varma solstrålar skimrade röda genom sockerlönarna. Olivia Adler satt närmast det stora fönstret på mr Eastons mattelektion och försökte likt en katt lirka in hela kroppen i en strimma ljus. Hon önskade att hon befann sig på andra sidan glaset. Man borde inte slösa bort oktobersolsken. Snart skulle höstsolen bädda ner sig i molnfilter och det skulle regna i flera veckor innan snön äntligen kom. Men mr Easton lärde ut bråk och kände ingen sympati för Olivias rastlöshet.

”Då ska vi se”, sa han och kritan gnisslade mot griffeltavlan.

Mike Campbell gjorde en grimas. Mike Campbell fick rynningar av gnisslande griffeltavlor och, av någon anledning, av folk som slickade på servetter. Alla i sjätte klass slickade på servetter i hans närhet så fort de fick tillfälle.

”Kan någon tala om hur man räknar om tre sextondelar till ett decimaltal?” frågade mr Easton och såg sig om efter ett offer. ”Coco?”

”Öhm”, sa Coco Zintner och slog snabbt igen en glittrig,

rosa skrivbok. ”Aha”, tillade hon förnuftigt och kisade mot tavlan.

Noll komma ett åtta sju fem, tänkte Olivia förstrött, men hon räckte inte upp handen för att rädda Coco. Hon drog ett streck med lila bläckpenna på sitt kladdpapper, utvecklade det till en blomma och sedan till en palm. Hennes blick sökte sig mot fönstret igen. *Tänk om det kom in en vampyr genom grindarna just nu? Eller nej, solen skiner. Varulvar? Eller tänk om Brewsters halloween skelett fick för sig att hoppa ner från fönstret på tredje våningen och ragla ut genom dörren?*

Olivia gillade den tanken. Hon såg framför sig hur konsta-pel Perkins, som räddade katter från träd och skrev rapporter om pajer som stulits från fönsterbrädor, gick fram till ett vandrande skelett. *Ursäkta mig, herr Benknota, men nu måste du ta på dig huden ...*

En stor fot landade vid hennes bänk. Ollie ryckte till. Coco hade antingen besegrat eller blivit besegrad av de tre sexton-delarna och nu delade mr Easton ut skriftliga läxförhör. Hela klassen stönade.

”Har du lyssnat, Ollie?” frågade mr Easton och lade ett papper på hennes bänk.

”Japp”, sa Ollie och tillade lite slumpartat: ”Noll komma ett åtta sju fem.” Herr Benknota hade inte dykt upp.

Lata skelettgubbe. Han kunde ha räddat dem från det här förhöret.

Mr Easton såg inte övertygad ut, men han gick vidare.

Ollie tittade ner på papperet. *Räkna om nio åttiondelar till ett decimaltal. Okej.* Hon använde varken miniräknare eller kladdpapper. Tanken på att använda något av det hade alltid förbryllat henne, som om hon skulle behöva förstoringsglas för att läsa en bok. Hon klottrade ner sina svar så fort pennan kunde skriva, lade papperet på mr Eastons kateder och väntade sedan, halvsittande på stolkanten, tills det ringde ut.

Innan klocktonerna ens hade avtagit plockade Ollie upp sin väska, tryckte ner en roman och en knölig bunt med läxor och sprang mot dörren.

Hon hade nästan hunnit ut när en röst bakom henne sa: ”Ollie.”

Ollie stannade så tvärt att Lily Mayhew och Jenna Gehrmann nästan snubblade in i henne. Sedan strömmade hela klassen runt henne, som om hon var en sten i en flod. Ollie lunkade tillbaka till mr Eastons kateder.

Varför just jag? undrade hon irriterat. Phil Greenblatt hade ägnat den senaste halvtimmen åt att peta sig i näsan och klämma fast snorkråkor på stolen framför sig. Lily hade hackat sin storasysters telefon och screenshottat några sms som Annabelle

skickat till sin pojkvän. Sjätteklassarna hade fnissat åt dem hela dagen. Och mr Easton ville prata med *henne*?

Ollie stannade framför katedern. ”Ja? Jag har lämnat in förhöret, så ...”

Mr Easton hade en bred mun och en stor näsa som hängde ner över överläppen. En prydligt trimmad mustasch fyllde det lilla utrymme som fanns kvar. Vanligtvis såg han ut som en godmodig valross, men nu verkade han otålig. ”Förhöret är perfekt, som du mycket väl vet, Ollie”, sa han. ”Inga klagomål på den fronten.”

Ollie visste det. Hon väntade.

”Du borde göra åttans matte”, sa mr Easton. ”Minst.”

”Nej”, sa Ollie.

Nu såg mr Easton deltagande ut, som om han förstod varför hon inte ville göra åttans matte. Det gjorde han förmodligen. Förutom att Ollie hade honom i matte och biologi var han också hennes klassföreståndare.

Ollie hade ingenting emot otåliga lärare, men hon gillade inte medlidsamma miner. Hon lade armarna i kors.

Mr Easton bytte snabbt ämne. ”Jag ville faktiskt prata med dig om schackklubben. Vi saknar dig den här hösten. De andra uppskattade verkligen att du tog dig tid att hjälpa dem med deras spelöppningar förra året och turneringen börjar ju snart så ...”

Han pratade på om schackklubben. Ollie bet sig i tungan. Hon ville gå ut, hon ville sätta sig på cykeln och hon ville inte gå med i schackklubben igen.

När mr Easton slutligen var klar sa hon, utan att riktigt möta hans blick: ”Jag skickar klubben några länkar om spelöppningar. Superanvändbara. De kommer att funka fint. Öhm, och hälsa alla från mig och säg förlåt.”

Han suckade. ”Jaja, det är ditt beslut. Men om du skulle ändra dig ...”

”Mm”, sa Ollie. ”Jag ska tänka på det. Måste springa”, skyndade hon sig att tillägga. ”Ha en bra dag, hej då.” Hon var ute genom dörren innan mr Easton hann protestera, men hon kände hans blick i nacken.

Förbi de gröna skåpen, trettiosex på var sida, genom korridoren som alltid luktade blekmedel och gamla smörgåsar. Ut genom dubbeldörrarna till gräsmattan. Överallt bara strålände sol och sval luft som ruskade om gyllene träd: höst i östra Evansburg. Ollie drog ett glatt andetag. Hon skulle cykla längs floden så långt och så fort hon bara kunde. Kanske skulle hon hoppa i vattnet. Det var inte så kallt. Hon tänkte åka hem i skymningen – solnedgång klockan 17.58. Hon hade gott om tid. Hennes pappa skulle bli arg för att hon kom hem sent, men han oroade sig alltid för någonting. Ollie kunde ta hand om sig själv.

Hennes cykel var en Schwinn, plommonfärgad. Hon hade låst den ordenligt i stället närmast grinden. Ingen i Evansburg skulle sno en cykel – *förmodligen* – men Ollie älskade sin och ibland skojade folk genom att ta loss hjulen och gömma dem.

Hon stod med båda händerna på låset och brottades med kombinationen när ett skrik skar genom luften. ”Den är *min!*” tjöt en röst. ”Ge tillbaka den! Nej – rör den inte. NEJ!”

Ollie vände sig om.

Nästan hela sjätte klass stod på gräsmattan och såg Coco Zintner hoppa runt som en loppa – det var hon som skrek. Coco kunde ha stått modell för illustrationer av blomsterälvor. Hennes ögon var stora, sneda och isblå, och hennes rödblonda hår såg nästan rosa ut i solen. Man kunde lätt föreställa sig att Coco kröp ut ur en påsklilja varje morgon och drack nektar till frukost. Ollie var lite avundsjuk. Själv hade hon ett virrvarr av ostyriga, bruna lockar och ingen skulle någonsin missta henne för en blomsterälva. *Men, påminde sig Ollie, om Phil Greenblatt snor någonting av mig är jag åtminstone stor nog att klippa till honom.*

Phil Greenblatt hade snott Cocos glittriga skrivbok. Den som Coco hade slagit igen när mr Easton sagt hennes namn. Phil struntade helt i Cocos försök att ta tillbaka boken – han var tre decimeter längre än hon. Coco var *pytteliten*. Utan

problem höll han boken över huvudet på henne, bläddrade fram till sidan han sökte och hånskrattade. Coco tjöt av frustration.

”Brian!” ropade Phil. ”Kolla på det här.”

Coco brast i gråt.

Brian Battersby var stjärnan i skolans hockeylag trots att han bara var tolv. Han var mycket kortare än Phil men såg ut att hålla ihop bättre, i stället för att ha spretande ben som en bönsyrsa. Han stod lutad mot tegelfasaden och iakttog Phil och Coco med intresse.

Ollie började bli arg. Ingen *gillade* Coco särskilt mycket – hon hade just flyttat hit från storstaden och hennes gälla entusiasm gick alla på nerverna. Men ändå, att få henne att gråta i skolan?

Brian tittade på skrivboken Phil höll fram och ryckte på axlarna. Ollie tyckte snarast att han såg generad ut.

Coco grät ännu mer.

Brian såg definitivt besvärad ut. ”Kom igen, Phil, det är inte säkert att det är jag.”

Mike Campbell petade till Brian med armbågen. ”Jo, det är definitivt du.” Han tittade på sidan igen. ”Fast det skulle också kunna vara en hund som liknar dig.”

”Ge *tillbaka* den!” tjöt Coco genom tårarna. Hon försökte

ta tag i skrivboken igen, men Phil höll den över huvudet på henne och skrattade.

De andra sjätteklassarna skrattade också, och nu såg Ollie vad alla tittade på. Det var en teckning – en bra teckning, Coco var verkligen duktig på att rita – av Brians och Cocos ansikten tätt tillsammans, omringade av ett hjärta.

Phil satt bakom Coco på mattan och måste ha sett henne rita den. Stackars dumma Coco – varför skulle man göra så om man satt framför en nyfiken typ som Philip Greenblatt?

”Kom igen, Brian”, sa Mike. ”Vill du inte gå på dejt med den här kokosflingan?”

Coco såg ut att vilja springa därifrån, men samtidigt ville hon verkligen ha sin skrivbok tillbaka och Ollie hade mer eller mindre fått nog av hela situationen, så hon böjde sig ner, tog upp en halvstor sten och hivade iväg den.

Siffror och att kasta saker, det var Olivia Adlers två talanger. Hon hade slutat även i softbollaget förra året, men hon kunde fortfarande sikta.

Stenen träffade Brian rätt i bakhuvudet så att han föll till marken med en duns, och allas blickar vändes från Coco Zintner till Ollie.

Helst hade Ollie velat pricka Phil, men han stod vänd mot henne och hon ville inte riskera att träffa honom i ögat.

Dessutom kände hon inget större medlidande med Brian. Han visste mycket väl att han var bäst på hockey och att hälften av tjejeerna var förtjusta i honom, och han kom inte till Cocos räddning trots att han mer eller mindre hade dragit in henne i det här med sina dumma vänner och sitt dumma, charmiga leende.

Ollie lade armarna i kors, tänkte med sin mammas röst: *Den som sig i leken ger ...* och tog upp en sten till. ”Hoppsan. Jag slant visst.” Hela sjätte klass stirrade på henne. De längst fram började backa. Många av dem trodde att hon hade flippat ur helt sedan förra året. ”Öhm, allvarligt?” sa hon. ”Är det *ingen* av er som har något bättre för sig?”

Coco Zintner utnyttjade Phils bristande uppmärksamhet och nappade åt sig skrivboken. Hon gav Ollie en lång blick innan hon kilade iväg.

Jag kommer att få kvarsittning i ett år, tänkte Ollie. Sedan satte sig Brian upp, spottade ut lite jord och sa: ”Det där kastet var rätt bra.”

Ms Mouton, dagens rastvakt, lade märke till uppståndelsen. ”Såja”, sa hon och kom småspringande. ”Såja, såja.” Ms Mouton var bibliotekarie och inte världens bästa rastvakt.

Ollie bestämde sig för att hon inte tänkte be om ursäkt. Låt dem ringa hennes pappa, låt dem skaka på huvudet, låt dem

ge henne kvarsittning i morgon. I morgon skulle vädret ändå ha slagit om, och hon skulle i alla fall slippa slösa bort en solig dag på att stanna på skolan och svara på frågor.

Ollie hoppade upp på sin cykel och rullade ut från skolgården så att gruset sprutade innan någon hann säga åt henne att vänta.